ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI DABINOIS

ΜΙΑ ΑΞΕΧΑΣΤΗ ΑΓΑΠΗ

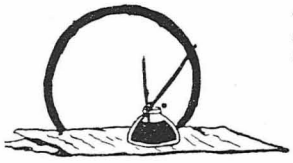

Κάποιος σοφὸς εἶπε : *«Ἡ ἀγάπη ποὺ τελειώνει τραγικά, δὲν τελειώνει ποτέ»!*

Αὐτὸ εἶνε μιὰ μεγάλη ἀλήθεια. Ἀγάπησα πολλὲς φορὲς στὴ ζωή μου, ἀλλὰ καμμιὰ ἀπὸ τὶς ἀγάπες μου δὲν μοῦ ἔμεινε τόσο βαθειὰ ριζωμένη στὴν καρδιά μου, ὅσο ἐκείνη ποὺ τελείωσε τραγικά.

Φτωχὴ Μαριέττα!... Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ξεχάσω... Θυμᾶμαι πάντα τὸ χλωμό σου πρόσωπο, τὰ μαῦρα σου μαλλιά, καὶ τὰ γαλάζια σου μάτια, τὰ μάτια σου ποὺ ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ἕνα ἀπόκοσμο φῶς...

Φτωχὴ Μαριέττα!... Δὲν τὰ φίλησα ποτὲ τὰ φωτεινά σου μάτια, δὲν χάιδεψα ποτὲ τὰ σκοτεινά σου μαλλιά... Κι' ὅμως ὅλα τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια τῶν ἄλλων μου ἐρώτων δὲν εἶχαν ποτὲ νιὰ μένα τὴν ἀξία ποὺ εἶχε τῆς ματιᾶς σου τὸ χάδι καὶ τὸ φιλὶ γιὰ μένα.

Ἤμουν τότε νέος εἰκοσιπέντε ἐτῶν καὶ μιὰ μέρα περνοῦσα ἀπὸ μιὰ ἀπόκεντρη σινοιχία τοῦ παλιοῦ Παρισιοῦ. Στὸ παράθυρο ἑνὸς σπιτιοῦ εἶδα καθισμένη μιὰ πεντάμορφη νέα μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ γαλάζια μάτια. Καθὼς τὴν κύτταζα, μ' ἐκύτταξε κι' ἐκείνη. Κι' ἔννοιωσα νὰ γεμίζη ὅλη μου τὴν ψυχὴ τὸ μαγευτικὸ φῶς τῶν ματιῶν της. Περνοῦσα πειὰ κάθε τόσο ἀπ' τὸ σπίτι της καὶ κάθε φορά, ἡ πεντάμορφη παρθένα μοῦ ἔδινε κι' ἕνα μέρος τῆς ψυχῆς της μὲ τὴ φωτεινὴ μεθυστική της ματιά, ἔτσι ποὺ μοῦ φαινότανε πειὰ ὅτι εἶχα ὅλη της τὴν ψυχὴ μέσα στὴν ψυχή μου.

Μιὰ μέρα μοῦ χαμογέλασε. Ἐγὼ δὲν βάσταξα πειὰ καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔδεσα ἕνα γραμματάκι σ' ἕνα τριαντάφυλλο καὶ τῆς τὸ πέταξα.

Τὴν εἶδα νὰ τὸ παίρνη, νὰ τὸ διαβάζη καὶ νὰ χαμογελάη. Τί χαμόγελο γλυκὸ, γεμᾶτο οὐράνια χαρὰ ἦταν ἐκεῖνο!...

Στὸ γραμματάκι μου τῆς φανέρωνα, μὲ λίγα λόγια, τὴ μεγάλη ἀγάπη ποὺ αἰσθανόμουν γι' αὐτή.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν πέρασα πάλι, ἡ ὡραία κόρη μοῦ πέταξε κι' ἐκείνη ἕνα ἄλλο ὡραῖο τριαντάφυλλο στὸ ὁποῖο ἦταν δεμένο ἕνα της γραμματάκι, στὸ ὁποῖο μοῦ γραφε:

«Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολύ, πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο μ' ἀγαπᾶς ἐσύ. Εἶσαι ὁ μόνος νέος στὸν κόσμο, ποὺ ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ χτυπήση τόσο δυνατά. Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος πειὰ στὴ γῆ ἐκτὸς ἀπὸ σένα. Δὲν ζῶ, παρὰ γιὰ νὰ σὲ βλέπω νὰ περνᾶς. Αὐτὸ εἶνε τώρα πειὰ γιὰ μένα ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου. Εἶμαι εὐτυχισμένη. Μόνο σὲ παρακαλῶ, ἂν μ' ἀγαπᾶς κι' ἐσὺ τόσο πολύ, κι' ἂν θὲς νὰ βαστάξη γιὰ κάμποσο καιρὸ ἡ ζωή μου καὶ ἡ εὐτυχία μου, μὴ θελήσης νὰ μπῆς στὸ σπίτι μου. Θὰ σοῦ πῶ μιὰ μέρα, γιατί. Μὰ τώρα σὲ ἱκετεύω πέρνα συχνὰ ὅπως πάντα, δίνε μου ζωὴ μὲ τὴ ματιά σου, καὶ γράφε μου κάποτε, ἂν θέλης.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ».

Τὸ γράμμα της αὐτὸ μοῦ ἔκανε βαθειὰ ἐντύπωσι, τόσο γιὰ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς νέας, ὅσο καὶ γιὰ τὴ μυστηριώδη της παραγγελία νὰ μὴ θελήσω νὰ τὴν ἰδῶ ἀπὸ κοντά. Φαντάστηκα ὅτι οἱ γονεῖς της θὰ ἦσαν πολὺ αὐστηροὶ καὶ δὲν θὰ τῆς ἐπέτρεπαν νὰ φλερτάρη, μ' ἕνα νέο ἄγνωστο σὰν κ' ἐμένα.

Τῆς ἀποκρίθηκα λοιπὸν ὅτι εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὴ ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα της ἢ τὴ μητέρα της, ὁποιαν ὥρα ἤθελε, γιατί ἤμουν καὶ οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος καὶ ἐλεύθερος νὰ πάρω τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιάς μου.

Μὰ μοῦ ἔγραψε καὶ πάλιν ἐξορκίζοντάς με, νὰ μὴ θελήσω νὰ μπῶ στὸ σπίτι της, ἂν δὲν μοῦ ἔδινε ἡ ἴδια τὴν ἄδεια γι' αὐτό.

Καὶ περίμενα...

Ἐπὶ ἕξη μῆνες τῆς ἔγραφα καὶ μοῦ ἔγραφε, χωρὶς νὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ.

Τὰ γράμματά μας τώρα τὰ ἀνταλλάσαμε μέσῳ μιᾶς πιστῆς της ὑπηρετρίας.

Ἄχ, τὰ γράμματα τῆς Μαριέττας.

Τὰ ἔχω πάντα κρυμμένα καὶ τὰ διαβάζω καὶ δὲν τὰ χορταίνω, κι' ἂς περάσαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ μοῦ τὰ ἔγραψε τὸ ἀγαπημένο της λεπτὸ χεράκι. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ γράμματα ἔπαλλε ὅλη της ἡ ψυχή, ξεχείλιζε ὅλη ἡ φλογερή της ἀγάπη. Μὰ πάντα μοῦ ἀπηγόρευε νὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ.

Κάποτε σκύβοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο μοῦ ἔδινε γρήγορα-γρήγορα τὸ χέρι της. Τὸ ἔπαιρνα καὶ τὸ φιλοῦσα καὶ πάλι τὸ τραβοῦσε βιαστικά. Τὴν παρακάλεσα πολλὲς φορὲς νὰ θελήση νἄρθη σ' ἕνα ραντεβοῦ, σ' ἕνα πάρκο, μὰ δὲν τὸ θέλησε ποτέ. Δὲν τὴν ἔβλεπα, παρὰ μόνο στὸ παράθυρο, στὴν ἴδια πάντα στάσι, ἄλλοτε νὰ διαβάζη κι' ἄλλοτε νὰ πλέκη δαντέλλα.

«Μαριέττα —τῆς ἔγραψα μιὰ μέρα— ***δὲν καταλαβαίνω γιατί, ἀφοῦ σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾶς, δὲν θέλεις νὰ παντρευτοῦμε».***

«Σὲ παρακαλῶ —μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη— ***μὴ μοῦ μιλᾶς κάμποσον καιρὸ ἀκόμα, γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἂν μ' ἀγαπᾶς ἀληθινά».***

Κι' ἐγὼ πάλι περίμενα... περίμενα.

Μὰ ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἔπρεπε νὰ φύγω γιὰ τὸ ἐξωτερικό, γιὰ μιὰ κατεπείγουσα ὑπόθεσι. Ἤθελα λοιπὸν ν' ἀποχαιρετήσω τὴ Μαριέττα, νὰ τὴν ἰδῶ ἀπὸ κοντά, νὰ σφίξω τὸ χέρι της.

Καθὼς πλησίαζα σπίτι της, εἶδα τοὺς γονεῖς της νὰ βγαίνουν ἔξω. Ἡ Μαριέττα δὲν ἦταν στὸ παράθυρο. Ἔτσι, τόλμησα νὰ πάω ὥς τὴν πόρτα ποὺ ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ νὰ μπῶ μέσα στὸ σπίτι. Ἡ πόρτα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ δωμάτιο, ὅπου καθόταν πάντα ἡ Μαριέττα ἦταν ἐπίσης μισάνοιχτη. Δὲν βάσταξα καὶ μπῆκα μέσα.

Τότε, ὦ Θεέ μου! Ἕνα ἀνέλπιστο θέαμα παρουσιάστηκε μπροστὰ στὰ μάτια μου. Εἶδα τὴν ὑπηρέτρια νὰ σηκώνη στὰ χέρια της, σὰν ἕνα μικρὸ παιδί, τὴ Μαριέττα καὶ νὰ τὴν τοποθετῆ στὴν πολυθρόνα, κοντὰ στὸ παράθυρο. Τὰ πόδια τῆς Μαριέττας κρεμόντουσαν ἀδύνατα, λιγνὰ καὶ ἄκαμπτα σὰν ξύλα!...

Καὶ κατάλαβα τότε, ὅτι ἡ δυστυχισμένη κόρη ἦταν παράλυτη ἀπ' τὴ μέση καὶ κάτω.... Τὶ φρικτὴ ἀποκάλυψις!...

Τώρα πειὰ καταλάβαινα, γιατὶ ἡ φτωχὴ νέα δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ καὶ νὰ τὴν ζητήσω ἀπ' τοὺς γονεῖς της.

Ἡ ὑπηρέτρια, ἀφοῦ τοποθέτησε τὴ Μαριέττα στὴν πολυθρόνα, ἔριξε ἕνα μεγάλο σκέπασμα ἑπάνω στὰ ἀτροφικὰ πόδια της.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, ἡ Μαριέττα γύρισε ἔξαφνα καὶ μ' ἀντίκρυσε.

Ἔβγαλε ἀμέσως μιὰ μεγάλη κραυγὴ τρόμου καὶ λιποθύμησε !....

Μὲ κόπο, ἡ ὑπηρέτρια κι' ἐγώ, κατωρθώσαμε νὰ τὴν φέρουμε στὶς αἰσθήσεις της. Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ μὲ εἶδε, φώναξε :

—Γιατὶ ἤρθατε ; Ὤ, γιατὶ ἤρθατε ;...

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίη μὲ λυγμούς.

Προσπάθησα νὰ τὴν παρηγορήσω, μὰ δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτε, κι' ἔκλαιγε, ὅλο ἔκλαιγε.... Θὰ γύριζαν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ οἱ γονεῖς της κι' ἀναγκάστηκα νὰ φύγω. Ἔφυγα μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη.

—Ἄχ, κύριε!... Πέθανε γιὰ σᾶς! μοῦ εἶπε ἡ ὑπηρέτρια.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν πέρασα ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Μαριέττας, τὸ παράθυρο ἦταν κλειστό. Μισάνοιξε ὅμως ἡ ὑπηρέτρια καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα. Τὸ πῆρα καὶ πῆγα στὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ τὸ διαβάσω ἐκεῖ ἥσυχα.

Ἡ Μαριέττα μοῦ ἔγραφε :

«Πολυαγαπημένε μου,

Συχώρεσέ με. Μιὰ μέρα θὰ σοῦ ἔλεγα τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ ἤθελα γιὰ κάμποσο ἀκόμα καιρὸ νὰ μεθῶ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι μ' ἀγαπᾶς. Ἄχ, τί γλυκειά, τί μεθυστικὴ εὐτυχία ἡ ματιές σου, τὰ γράμματά σου, τὰ λόγια σου. Μοῦ φαινόσουν σὰν ἕνας ἄγγελος ποὺ θὰ μοῦ ἔφερνες μιὰ μέρα ἕνα ἀνέλπιστο λυτρωμό. Κι' ὅλο περίμενα νὰ γίνη ἕνα θαῦμα. Ἔλπιζα πὼς ἡ μαγικὴ δύναμις τῆς ἀγάπης θὰ μοῦ ἀνάσταινε ἔξαφνα τὸ φτωχὸ νεκρωμένο μου κορμί. Μὰ τὸ θαῦμα δὲν γινότανε. Κι' ἔκλαιγα, ἔκλαιγα μὲ τὴ σκέψι ὅτι σοῦκλεβα τὴν ἀγάπη σου, δείχνοντάς σου μόνο τὸ ὥμορφό μου πρόσωπο καὶ κρύβοντάς σου τὸ ἀτροφικό μου σῶμα. Συχώρεσέ με !... Σ' ἀγαποῦσα πολύ. Καὶ τώρα δὲν πρέπει πειὰ νὰ μὲ ξαναδῆς. Ξέχασε τὸ ἄσχημο σῶμα μου. Νὰ θυμᾶσαι μόνο τὸ πρόσωπό μου. Ἂς μείνει αὐτὸ μόνο σὰν μιὰ ὡραία εἰκόνα στὴ μνήμη σου. Ἡ ψυχή μου θὰ εἶνε πάντα γεμάτη ἀγάπη γιὰ σένα. Μοῦ ἔδωσες μιὰ εὐτυχία ποὺ δὲν τολμοῦσα νὰ τὴν περιμένω. Σ' εὐχαριστῶ.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ».

Τὴ νύχτα ἐκείνη δὲ μπόρεσα καθόλου νὰ κοιμηθῶ. Διάβαζα καὶ ξαναδιάβαζα τὸ γράμμα τῆς Μαριέττας. Μιὰ βαθειὰ συγκίνησις πλημμυροῦσε τὴν καρδιά μου. Εἶχα ἀποφασίσει νὰ πάω τὴν ἄλλη μέρα, νὰ ζητήσω τὴ Μαριέττα ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Θὰ θυσιαζόμουνα γι' αὐτή. Θὰ ζοῦσα κοντά της, παρηγορῶντας την καὶ περιβάλλοντάς την μὲ τρυφερὴ στοργή, σὰν νὰ ἦταν ἡ ἄρρωστη ἀδελφοῦλα μου.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν πῆγα στὸ σπίτι της— ἀλλοίμονο ! — βρέθηκα μπρὸς σὲ κηδεία.... Ναί, ἡ Μαριέττα εἶχε πεθάνει !...

Τὴν εἶδα ξαπλωμένη μέσα σ' ἕνα λευκὸ φέρετρο. Τὸ σῶμα της τὸ εἶχαν σκεπάσει μὲ λουλούδια. Φτωχή μου Μαριέττα !...

Ἄκουσα νὰ λένε, ὅτι τὴν βρῆκαν ἔξαφνα πεθαμένη στὸ κρεββάτι της. Τὰ μάτια μου βούρκωσαν...

Κι' ἔξαφνα, εἶδα πλάϊ μου τὴν ὑπηρέτρια τῆς Μαριέττας. Τὰ μάτια της ἦσαν κατακόκκινα ἀπ' τὸ κλάμα.

—Ἄχ, κύριε, μοῦ εἶπε.... Πέθανε γιὰ σᾶς. Ἔπιε ὅλο τὸ ναρκωτικὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ πίνη κατὰ σταγόνες, ὅταν εἶχε ἀϋπνία. Τὸ πρωὶ βρῆκα ἄδειο τὸ μπουκαλάκι, μὰ δὲν εἶπα τίποτε σὲ κανένα. Τί θὰ ὠφελοῦσε ; Μόνο ποὺ ὁ κόσμος θὰ εὕρισκε ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὴν κακολογήση. Ἦταν ἕνας ἄγγελος!... Πρέπει νὰ εἶστε ὑπερήφανος γιατὶ σᾶς ἀγάπησε ἕνας ἄγγελος....

Σὲ λίγες μέρες ἔφυγα ἀπ' τὸ Παρίσι. Μὰ ἡ ἀνάμνησις τῆς Μαριέττας μ' ἀκολουθοῦσε παντοῦ.

Καὶ τώρα ;... Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε... Φίλησα πολλὰ χείλη, χάϊδεψα πολλὰ ὡραῖα μαλλιά, μὰ ποτὲ δὲν ἔννοιωσα μέσα στὴν ψυχή μου νὰ μὲ κυττάζουν τόσο βαθειὰ δυὸ ματια, σὰν τὰ δικά της....

Καὶ πάντα νοιώθω μέσα μου νὰ ἔχη μείνει κάτι ἀπὸ τὸ γαλάζιο της φῶς.... Ἕνα γαλάζιο φῶς, ποὺ δὲν σβύνει ποτὲ καὶ φέγγει στὴν ψυχή μου ἀγνὸ κι' ἀθάνατο, κ' ὅταν ἀκόμα φιλῶ ἄλλα μάτια....